

Det kongelige kunnskapsdepartement

Postboks 8119 Dep

0032 Oslo

Deres ref.:
200800545-/KOE

Vår ref.:
2008/7 / SEFO

Dato:
29.04.2008

Høringssvar- Stjernøutvalget – NOU 2008:3 Sett under ett

Styret for Høgskolen i Nesna behandlet høringssvar til NOU 2008:3 *Sett under ett* på møte 24.04.08. Styret vedtok enstemmig høringsuttalelsen som er gjengitt nedenfor.

Høringsuttalelse fra Høgskolen i Nesna.

Høgskolen i Nesna har mottatt NOU 2008:3 *Sett under ett*. *Ny struktur i høyere utdanning* til uttalelse. Innstillingen fra det såkalte Stjernø-utvalget har vakt stor interesse og betydelig debatt i sektoren, og av naturlige grunner ikke minst ved vår institusjon, siden den av utvalget befinner seg på listen over mindre studiesteder som foreslås vurdert nedlagt. Som vi skal komme tilbake til, legger vi til grunn at innsatsen for å styrke høyere utdanning, forskning og utviklingsarbeid på Helgeland bør styrkes snarere enn det motsatte, og at Høgskolen i Nesna er et nødvendig redskap i så måte.

Høringsuttalelsen er strukturert på den måten at vi først omtaler behandlingen innstillingen har vært gjenstand for internt ved Høgskolen, og i regionen for øvrig. Vi går deretter over til å kommentere det substansielle innholdet, og tar først opp de direkte referansene til vår institusjon, inklusive områder vi mener er feil eller mangelfullt omtalt. I denne sammenhengen er det naturlig å knytte noen kommentarer til høgskolens samfunnsrolle, ikke minst i relasjon til dens regionale kontekst. Deretter gir vi noen synspunkt på den mer generelle innretningen av innstillingen, inklusive viktige veivalg og policy-aspekt ved nasjonal utdannings, forsknings- og utviklingspolitikk. Vi tar så opp spørsmålet om autonomi, samarbeid og framtidig institusjonsstruktur i sektoren. Vårt fjerde og siste hovedpunkt setter fokus på profesjonsutdanning, og er ikke minst viktig sett fra en institusjon som vår, som har en lang tradisjon for og en overvekt av studenter i slike utdanninger.

I. Behandling av innstillingen.

Innstillingen fra utvalget for høyere utdanning (Stjernø-utvalget) har vært presentert og drøftet i ulike fora ved Høgskolen i Nesna, både på ledernivå og på personalmøte for alle ansatte ved Høgskolen (06.02.2008). På dette seminaret deltok også to medlemmer fra Stortingets KUF-komité med informasjon og synspunkt. På samme måte har de grunnleggende elementene i vår høringsuttalelse vært tatt opp og diskutert på møte for hele personalet, og i ledergruppen. Rektor har hatt ansvaret for å utforme uttalelsen, som ble behandlet og endelig vedtatt av høgskolens styre i møte 24. april.

Utvalgets forslag om at Høgskolen i Nesna framstod som et lite studiested som burde vurderes nedlagt, har naturlig nok vakt oppsikt i regionen og i fylket, og er blitt møtt med sterk motstand. I kjølvannet av innstillingen har så vel Helgeland Regionråd som Indre Helgeland Regionråd vedtatt enstemmige uttalelser som tar avstand fra utvalgets forslag på dette punkt. Vi viser i så måte til uttalelsene fra disse organene, som er oversendt departementet på et tidligere tidspunkt.

II. Høgskolen i Nesna.

Det element i innstillingen fra Stjernø-utvalget som har vakt mest oppmerksomhet, og også uro, ved vår institusjon så vel som i regionen, er forslaget i kapittel 11 om at Høgskolen i Nesna bør vurderes nedlagt, og omgjort til et studiesenter. Utvalget kommer i boks 11.1 opp med en liste på fem mindre studiesteder som denne anbefalingen gjøres gjeldende for, men HiNe er det eneste eksemplet hvor en foreslår nedlagt selve hovedcampus, og dermed institusjonen. Dette kan vi på ingen måte slutte oss til, og håper og tror at et slikt skritt ikke vil bli aktuell politikk i kjølvannet av innstillingen. Vi skal i det følgende gå inn på noen begrunnelser for dette, og også peke på noen premisser for anbefalingen som ikke er korrekte.

Den aktuelle listen synes ikke veloverveid. Riktignok sies det at de opplistede stedene er eksempler på studiesteder hvis framtid bør vurderes, men listen bidrar i seg selv etter vårt skjønn til å trekke oppmerksomheten unødige bort fra de mer overordnede spørsmål som utvalget tar opp. Det kan også synes arbitrært hvilke steder som er inkludert, og bare i Nordland er det ut fra kriteriene flere andre studiesteder som kunne vært tatt med.

Om vår institusjon anføres det følgende: ”Høgskolen har hatt sviktende rekruttering i lang tid og har en høy andel av desentraliserte studier og etter- og videreutdanningstilbud. Nesna er bare i begrenset grad et studiested i betydningen at det er der studentene holder til. Det bør derfor vurderes om studietilbudet for høyskolens geografiske nedslagsfelt kan organiseres annerledes, fortrinnsvis som et desentralisert tilbud knyttet til en annen institusjon. Dagens høyskole kan omgjøres til et studiesenter uten eget faglig personale.”

Til dette er flere ting å bemerke. Mens det er riktig at høyskolen – som mange andre – har opplevd sviktende rekruttering til enkelte av sine studier, har det totale antall registrerte studenter vært nokså stabilt ut over hele 2000-tallet, og i gjennomsnitt ligget rundt 1000 studenter. 2007 viste for eksempel en økning i det totale studenttall på over fem prosent. Det aktuelle utsagn må derfor både korrigeres og kvalifiseres.

Den følgende påstanden er enda mer problematisk; noe som understrekes dersom man også ser i vedlegg 4 og tabell 4.1. Her kan det nærmest se ut som at samtlige av Høgskolens studietilbud er desentraliserte (1 som grad av desentralisering). Mange av høgskolens studietilbud er samlingsbaserte, men et flertall av disse foregår likevel i høgskolens lokaler på Nesna. Sykepleierutdanningen foregår i Sandnessjøen, og i Rana gis informatikk- og ingeniørstudier, samt deltids allmennlærerutdanning. Vi ser det ikke uten videre som riktig å kalle disse desentraliserte, siden de foregår ved våre to faste studiesteder utenom Nesna. I dette perspektivet er det bare den ene klassen førskolelærerutdanning i Oppdal (samlingsbasert) som kan regnes som et desentralisert tilbud. I forhold til tabell 4.1 vil vi også legge til at det for oss er uklart hvordan en er kommet fram til det aktuelle mål for produktiv, og senere forsøk fra vår side på å avklare dette har ikke brakt oss nærmere en slik forståelse.

Det er altså ikke riktig at våre studenter bare i begrenset grad holder til ved studiested Nesna. Et klart flertall gjennomfører sine studier her, om enn på en rekke studier i form av samlinger. Dersom en med ”holder til” mener hvorvidt studentene bor på Nesna, må det anføres at Nesna ligger innenfor rimelig pendlingsavstand (om lag en times reisetid) fra tre av regionsentrene på Helgeland (Mo i Rana, Mosjøen og Sandnessjøen).

Når Høgskolen i Nesna har lagt betydelig vekt på å tilby fleksible studietilbud, er det ikke minst fordi vi har oppfattet det som et viktig og prioritert politisk mål å øke tilgjengeligheten til høyere utdanning, på tvers av kjønn, alder, geografi og sosial bakgrunn. En relativt høy andel av våre studenter er for eksempel over 25 år, kvinner, og i en livssituasjon som tilsier at det ikke er aktuelt å ta fatt som heltidsstudent ved et lærested i en av landets større byer. Helgeland har et folketall på ca 78 000, fordelt på 18 kommuner fra fylkesgrensen mot Trøndelag i sør og til Saltfjellet i nord. Regionen er oppstykket, og har fire bysentra. Det er vår bestemte oppfatning at svært mange i dette området ikke ville kunne tatt høyere utdanning dersom regionen ikke hadde en høgskole, og at det ikke fantes studietilbud av fleksibel karakter. Vi tillater oss videre å gå ut fra at idealene om livslang læring fortsatt har aktualitet, og at det i en etter- og videreutdanningssammenheng derfor også må være et mål at det fortsatt tilbys studier av fleksibel karakter. Vi viser i denne sammenhengen ikke minst til den forskningen som er utført av professor Gunnar Grepperud og kolleger, og hvor blant annet studier og studenter ved vår høgskole inngår i materialet.

Når vi finner utvalgets forslag om å gjøre dagens høyskole om til et studiesenter uten faglig personale uakseptabelt, er det ikke bare fordi dette vil redusere tilbud av og tilgjengelighet til høyere utdanning på Helgeland. Så vel i ny Universitets- og høgskolelov som i politiske føringer og forventninger for øvrig, understrekes i stadig sterkere grad UH-institusjonenes betydning som bidragsytere når det gjelder regional utvikling. I nærings- innovasjonssammenheng er betydningen av nærhet og samspill mellom virksomheter og kunnskapsmiljø stadig blitt fremhevet. Høgskolen i Nesna representerer det største vitenskapelige fagmiljøet på Helgeland, og derfor det største elementet av lokalisert fagkompetanse. Regionrådene har da også pekt på hvilket tap det ville være dersom en skulle måtte basere seg på at fagpersonell til enhver tid og for ethvert formål skulle måtte hentes inn fra for eksempel Trondheim, Bodø eller Tromsø. Vi vil i denne sammenhengen også trekke fram partnerskapsavtalen som er inngått mellom tre av de viktigste kunnskapsmiljøene i regionen, nemlig Bioforsk Nord Tjøtta, Helgeland Museum, og HiNe. For øyeblikket etableres det også en avdeling av det nye Kompetansesenteret for distriktsutvikling i

Alstahaug (Tjøtta), og høyskolen regner med å være en viktig støttespiller i forhold til dette senterets virksomhet.

Dersom sosial og geografisk utjevning når det gjelder høyere utdanningsnivå i befolkningen fortsatt er et mål, må det være en oppgave å øke tilgjengeligheten av slik utdanning ikke minst i områder hvor andelen er lav. Helgeland er en region hvor det formelle utdanningsnivået fortsatt er blant de laveste i landet. Det bør derfor være et mål å øke snarere enn å redusere studietilbud og studieplasser. I utredningen (kap. 12, s.123) sies at det ”særlig fra nordnorsk side har vært vist til et utdanningsnivå under landsgjennomsnittet som argument for nye studieplasser. En slik argumentasjon underslår imidlertid at det bare er fylkene Oslo, Hordaland, Sør-Trøndelag og Akershus som ligger over gjennomsnittet.” I forhold til dette vil vi hevde at det er nødvendig å bryte tallene ned til geografiske nivå lavere enn fylket. Helgeland er et område hvor flere av kommunene scorer blant de aller laveste i landet når det gjelder høyere utdanningsnivå i befolkningen.

Høgskolen i Nesna ser derfor fram til fortsatt å kunne være en aktiv medspiller for nasjonale så vel som regionale og kommunale myndigheter når det gjelder å gjøre høyere utdanning mer tilgjengelig, og gi studietilbud som oppfattes som gode og relevante. I vår nye strategiske plan er det en klart uttrykt ambisjon å øke vår innsats når det gjelder å være en partner i fellesskap og samhandling med andre aktører for å fremme regional utvikling.

Etter vårt skjønn har utvalget lagt forholdsvis lite vekt på spørsmål og hensyn som har med tilgjengelighet til høyere utdanning å gjøre, herunder behovet for fleksible studier, livslang læring, og EVU-tilbud. Utvalget synes heller ikke å vektlegge institusjonenes oppgaver i forhold til å fremme regional utvikling i sterk grad. Vi vil imidlertid vise til – og slutte oss til – utvalgets egne vurderinger slik de fremkommer på side 119: ”Også når det gjelder lengre og mer helhetlige utdanningstilbud vil det være viktig å tenke fleksibelt og ikke være bundet til en tankegang om fast lokaliserte studiesteder. Mange høyskoler tilbyr allerede hele eller deler av profesjonsstudier andre steder enn ved sine faste studiesteder. Tilbudet ved Høgskolen i Nesna kan være interessant som en modell for et geografisk spredt og fleksibelt tilbud.” Med forbehold om at utvalget som nevnt synes å ha overdrevet graden av desentraliserte studietilbud ved vår institusjon, er vi gjerne med i en videre diskusjon og utprøving av nettopp slike modeller for fleksible studietilbud, og hvordan slike best kan organiseres for å gjøre høyere utdanning tilgjengelig for flere, samtidig som at faglig kvalitet og relevans ivaretas.

III. Mål, retning og hovedgrep i innstillingen.

Et hovedpoeng i innstillingen fra Stjernø-utvalget er at utviklingen innen høyere utdanning har gått langt, og for langt, i retning av svakere samordning og politisk styring: ”Utvalget mener at kombinasjonen av høy institusjonell autonomi og det nåværende finansieringssystemet bidrar til at utviklingen i høyere utdanning i for stor grad blir et resultat av konkurransen mellom institusjonene om studenter, ansatte og forskningsmidler.” (s.17). Høgskolen i Nesna deler dette synet. På en verdifull måte har utvalget pekt på at dagens situasjon preget av frikopling og frikonkurranse mellom institusjonene, fører til et resultat som ikke er optimalt verken for den enkelte institusjon eller for utdanningssystemet og riket som helhet.

Fra vår side er det naturlig å peke på at finansieringssystem og frikonkurranse bidrar til å sette mindre høyskoler i distriktene under særlig press. Selv om det for tiden er en tendens til at et flertall unge søker seg til de aller største byene i landet, stiller vi oss skeptiske til at det dermed er her studieplassene bør konsentreres. Vi er enige med utvalget i at dimensjoneringen av høyere utdanning i sterkere grad bør underlegges politiske føringer. I den forbindelse vil vi i sær trekke fram mål som tilgjengeligheten til høyere utdanning; livslang læring, og høyskolenes rolle som bidragsytere til regional utvikling.

Vi har tidligere pekt på at HiNe befinner seg i en region hvor det formelle utdanningsnivået er lavt. Våre studenter har en forholdsvis høy gjennomsnittsalder, og en høy andel kvinner. Mange av disse tar utdanning i moden alder, enten dette dreier seg om ny grunnutdanning, eller etter- og videreutdanning. Ikke minst i forhold til disse gruppene er tilgjengeligheten til høyere utdanning svært viktig. Vi vil her også vise til innstillingen fra det såkalte "Effektutvalget", som også dannet et viktig utgangspunkt for regjeringens distriktsmelding. Her påpekes det at det regionale høgskolesystemet i Norge har vært en suksess, og bidratt til å redusere regional ubalanse mellom ulike deler av landet. Dersom alle skal med, må det også bety at alle deler av landet skal med. I så måte er tilgjengeligheten til høyere utdanning og kunnskapsmiljø svært viktig, og dermed et geografisk distribuert system av studiesteder/høyere utdanningsinstitusjoner.

Høgskolen i Nesna er derfor enig med utvalget i at institusjonene bør sikres mer stabile rammevilkår. Utvalget uttaler selv at en har forsøkt å finne en god balanse mellom sterke fag- og forskningsmiljø og tilgjengelighet i utdanningstilbudet. Etter vårt syn kan det stilles spørsmål ved hvorvidt utvalget har truffet godt i så måte. Utvalget har langt på veg et sektor-spesifikt fokus, med vekt på konsentrasjon og størrelse. Tilgjengelighet, livslang læring og regional utvikling synes for oss å være mindre vektlagt enn det en slik god balanse skulle tilsi. I et slikt perspektiv burde høgskoler i distriktene tilføres ressurser og oppgaver snarere enn å nedbygges.

Dette forsterkes om en tar høyde for at både ny lovgivning (blant annet UH-loven) og politiske målsettinger i økende grad har pekt på høgskolenes betydning som motorer for regional utvikling. Det er stor grad av enighet om at tilgangen til kunnskaps- og kompetansemiljø er en av de aller viktigste betingelsene for å få til næringsvirksomhet og en bærekraftig utvikling i landets regioner. Innovasjonsmeldingen understreket blant annet betydningen av å få til samspill mellom kunnskapsmiljø, myndigheter og næringsaktører. Sjansen for å få til slik dynamikk reduseres dersom avstanden til kunnskapsmiljø blir stor. Det er i dette perspektivet en må se høgskolens forslag til tiltak utenfor rammen, nemlig etablering av forsøksprosjektet "Etablering av lokale læringsarenaer". Høgskolen i Nesna ønsker å ta på alvor de utfordringene som ligger i å skulle skape slik nærhet til utviklingsmiljø i en desentralisert region som Helgeland. Vi vil også understreke at samspill og regional utvikling i så måte må forstås i en bred sammenheng. For lokal og regional utvikling er ikke bare næringsutvikling viktig, men også skole, utdanning, kunst og kultur. Her mener vi at vår institusjon med sin fagprofil og styrke nettopp på disse feltene kan være en viktig bidragsyter.

IV. Framtidig struktur i høyere utdanning i Norge.

Høgskolen i Nesna deler utvalgets syn om at høyere utdanning og forskning i Norge må styrkes, og at det må være et viktig mål å ha bærekraftige miljø og institusjoner som holder høy faglig kvalitet, både i et nasjonalt og internasjonalt perspektiv. Det hovedgrep som utvalget foreslår for å oppnå dette, er å endre institusjonsstrukturen gjennom sammenslåinger, slik at en framtidig struktur kan bestå av 8-10 flercampusuniversitet med tyngdepunkt i ulike deler av landet. I denne sammenhengen foreslås Nord-Norge å utgjøre en slik regional struktur.

Som et generelt synspunkt vil vi anføre at selv om utvalget ikke postulerer noen lineær sammenhenger, legges det i for stor og noe ensidig grad vekt på størrelse som virkemiddel for å oppnå faglig kvalitet. Vi ser poenget om at størrelse ofte kan gjøre fagmiljø mer robust, og gi et større mangfold av perspektiv og faglige tilnærminger. Men høy kvalitet kan også oppnås i mindre miljø og på mindre steder dersom en har dyktige og dedikerte fagfolk, som gis gode rammebetingelser. Vi skal nøye oss med å trekke fram ett eksempel i så måte. I kapittel 11 i innstillingen anfører utvalget at det er ”..rimelig å anta at større miljøer under ellers like forhold generelt er miljøer med flere faglige impulser, rikere faglige diskusjoner blant de ansatte og bedre bibliotektilbud til både studenter og ansatte.” Et stort bibliotek vil selvfølgelig ha større samlinger og større ressurser, blant annet til spesialisering. Ved Høgskolen i Nesna er biblioteket nylig flyttet inn i nytt bygg, og vi er overbevist om at tjenestene holder høy faglig standard, noe evalueringer og tilbakemeldinger fra så vel studenter som ansatte bekrefter. Vårt bibliotek har ved flere anledninger vært tidlig ute med nye tjenester; både som læringsarena i omfattende samarbeid med fagpersonalet, og ved utvikling av undervisningsopplegg som er obligatorisk for lærerutdanningene.

Høgskolen i Nesna deler utvalgets syn om at det ikke er gitt at en videreføring av utviklingen de senere årene vil føre til en institusjonsstruktur som samlet sett er optimal, og vi deler bekymringen over at for eksempel forskerutdanningen vil kunne fragmentere. Etter vårt syn fører også frikonkurransesituasjonen til at det for mange steder etableres for mange like studietilbud, og som i sin tur fører til rekrutteringsproblemer og små studiemiljø. Ikke minst gjelder dette tilbud på masternivå. Her vil en bedre koordinering og samordning være fornuftig, og dette kan også gjelde forholdet mellom studietilbud på lavere og høyere grads nivå.

Vi deler utvalgets syn om at det er tvilsomt om en tilbakevending til et klart binært system vil være mulig eller ønskelig. Likevel må på det etter vårt skjønn være et mål å opprettholde en variasjon og differensiering mellom institusjonene (en diversitet, om man vil) langs en rekke dimensjoner, slik som både størrelse, faglig profil, fordypning, osv. En slik diversitet kan etter vårt syn oppnås på flere måter, og kan komme til uttrykk både som inter-institusjonell eller intra-institusjonell diversitet. Felles vil imidlertid være at det må etableres styrings- og incentivordninger som både kan etablere og sikre en slik diversitet. Vi deler også utvalgets syn om at Norge skal ha en struktur der det finnes sterke utdanningsinstitusjoner i alle deler av landet. Ikke minst vil dette være viktig i forbindelse med etablering av regionale nettverk/skoler for forskerutdanning, og i en internasjonal sammenheng.

Høgskolen i Nesna vil ikke i utgangspunktet avvise utvalgets forslag om en struktur hvor en flercampusmodell legges til grunn, men også en nettverksmodell kan være et alternativ. For oss er det av overordnet betydning at det legges til grunn at uansett modell må dagens studiesteder bestå, med eget faglig personale, slik som påpekt i pkt. II ovenfor. I vår nåværende strategiske plan (2008-2011) er det slått fast at Høgskolen i Nesna ønsker å bestå som egen, selvstendig institusjon, men inngår gjerne i samarbeid med andre om studietilbud og forskningsprosjekt.

Høgskolen i Nesna vil løpende føre en diskusjon om egen situasjon, og framtidige samarbeidsformer og institusjonsstruktur. På det nåværende tidspunkt finner vi ikke grunnlag for å gi en klar tilbakemelding om vår plassering i en eventuell framtidig regional struktur. Vi er åpne for at det finnes en rekke gode argumenter for å etablere større samarbeidsstrukturer (jfr blant annet utredningen "Universitas Borealis" i regi av Råd for høyere utdanning i Nord-Norge), men tror ikke tiden er inne for å trekke en endelig konklusjon i så måte. Vi er nok likevel i tvil om hvorvidt den prosess-modell utvalget har gått inn for vil føre til det resultat en har skissert.

Høgskolen i Nesna vil fra vår side videreføre anstrengelsene med å få til nærmere samarbeid med andre institusjoner og myndighetsorgan innenfor ulike funksjonelle arbeidsområder. Ett eksempel på dette er samarbeidet innen Råd for høyere utdanning i Nord-Norge, hvor særlig felles innsats innen forskerutdanning og internasjonalisering har vist seg som vellykkede. Et annet er samarbeidet mellom høyskolene i Nordland og med fylkeskommunen blant annet innenfor rammen av Kunnskapsløftet, og arbeidet med å fremme entreprenørskap i utdanningene. Her er det etablert en fornuftig arbeidsdeling, hvor vår institusjon har hatt et særlig ansvar for kulturentreprenørskap.

V. Kvalitet i profesjonsutdanningene.

Høgskolen i Nesna er glad for at utvalget har satt fokus på kvalitet i profesjonsutdanningene. Vår institusjon kan i år feire sitt 90-års jubileum, og har en sterk tradisjon først og fremst når det gjelder lærerutdanning. Vi er enig i at det er behov for å styrke den formelle kompetansen hos personalet i de korte profesjonsutdanningene, og vil støtte forslaget om at det bevilges midler til et kompetansehevingsprogram. Vi vil imidlertid advare mot at midlene skal konsentreres til et utvalg fagmiljøer og institusjoner; i hvert fall hvis dette begrenser mulighetene for kompetanseheving blant personalet ved de mindre høgskolene. Her bør en kunne gå i dialog med institusjonene om hvordan slike midler best kan nyttiggjøres, og hvilke organisatoriske rammer som vil være egnet til å gjøre ansatte ved alle utdanningsinstitusjonene delaktige i slik kompetanseheving. Det kan godt være at slike program bør organiseres på regional basis, men må i alle fall innrettes slik at de ikke medfører ytterligere konsentrasjon og sentralisering.

Vi er også enig med utvalget om at det er særlig viktig å styrke kompetansen i lærerutdanningene. I kjølvannet av NOKUT's evaluering har Høgskolen i Nesna prioritert arbeidet med å videreutvikle vår allmennlærerutdanning, inklusive spørsmålet om hvilken profil vår utdanning skal ha. Vi slutter oss til vurderingene fra NOKUT-panelet om at det bør kunne utvikles former for regionalt samvirke om hvilken profil hver høyskole skal ha, og at

departementet bør ha en rolle i forhold til dimensjonering, lokalisering og profilering. Igjen vil det etter vårt skjønn være en fordel at det etableres en noe større grad av forutsigbarhet i forhold til disse utdanningene og deres dimensjonering og innretning.

Vi ser fram til den kommende stortingsmeldingen om allmennlærerutdanningen, og vil fortsette arbeidet med å videreutvikle våre tilbud. På samme måte som tidligere synes vi utvalget legger for ensidig vekt på størrelse som virkemiddel for å oppnå kvalitet i profesjonsutdanningene. Vi tillater oss i den forbindelse å vise til hovedrapporten fra NOKUT-evalueringen, hvor en trakk fram 6-7 gode eksempler for mulig etterfølging på nasjonal basis. Ett av disse var Høgskolen i Nesna, og måten er har tatt i bruk opplæringsbok som verktøy i praksisfeltet, og de årlige erfaringsseminarene, der fjorårets studenter blir invitert tilbake for å fortelle avgangselevne om sine opplevelser som nyutdannet lærer i skolen.

Vi slutter oss til utvalgets syn om at det ikke bør være for stor avstand mellom utdanningssted og praksissted. God praksisopplæring krever tett samarbeid mellom utdannings- og praksissted. Vi er derfor positiv til at utvalget tar til orde for at det innenfor flere av de korte profesjonsutdanningene er behov for tiltak som kan heve kvaliteten i praksisperiodene. Vi støtter forslaget om at det gjennomføres forsøk og evalueringer med sikte på å få kunnskap om gode løsninger som kan gjenbrukes både innenfor og på tvers av de aktuelle fagområdene. Ett slikt område for forsøk og videre utprøving kan være hvordan praksisstedene i større grad kan benyttes som læringsarena. Her har vi allerede gjort en del erfaringer, i sær knyttet til vår førskolelærerutdanning. Vi stiller oss gjerne til rådighet for deltakelse i videre forsøk og utprøvinger både på dette området og andre, og kan gjerne komme med konkrete innspill i så måte om ønskelig.

Oppsummering

Styret vil særlig framheve følgende:

- Mål som tilgjengelighet til høyere utdanning, livslang læring og regional utvikling utgjør vektige grunner for at Høgskolen i Nesna skal bestå som høgskole.
- Styret er enig i utvalgets syn om at dimensjoneringen av høyere utdanning i sterkere grad bør underlegges politiske føringer. Dagens finansieringssystem og frikonkurranse setter i sær mindre høgskoler i distriktene under press.
- Diversitet – enten den er inter- eller intra-institusjonell – må være et mål når det gjelder institusjonsstruktur. Utvalget synes for ensidig å vektlegge størrelse som betingelse for kvalitet.
- Styret finner utvalgets forslag om å styrke kvaliteten i profesjonsutdanningene meget verdifullt, og støtter forslaget om at det bevilges midler til kompetansehevingsprogram for det faglige personalet i profesjonsutdanningene.

Med vennlig hilsen
Høgskolen i Nesna

Helge O. Larsen
Rektor

Sven Erik Forfang
Direktør

